

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

27. dubna 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Společný celní sazebník — Nařízení (ES) č. 1186/2009 — Článek 3 — Osvobození od dovozního cla — Osobní majetek — Přenesení bydliště ze třetí země do členského státu — Pojem ‚obvyklé místo pobytu‘ — Nemožnost kumulovat obvyklé místo pobytu v členském státě a ve třetí zemi — Kritéria pro určení obvyklého místa pobytu“

Ve věci C-528/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska, Nizozemsko) ze dne 14. listopadu 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 21. listopadu 2014, v řízení

X

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, C. Lycourgos, E. Juhász, C. Vajda a K. Jürimäe (zpravodaj), soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za X B. J. B. Boersmou, adviseur,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a M. Noort, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi L. Grønfeldt a H. Kranenborgem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. prosince 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3 nařízení Rady (ES) č. 1186/2009 ze dne 16. listopadu 2009 o systému Společenství pro osvobození od cla (Úř. věst. L 324, s. 23).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi X a Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance), který zamítl osvobodit od dovozního cla převod osobního majetku X z Kataru do Nizozemska.

Právní rámec

Směrnice 83/182

- 3 Článek 7 odst. 1 směrnice Rady 83/182/EHS ze dne 28. března 1983 o osvobození od daní, které platí v rámci Společenství pro dočasný dovoz některých dopravních prostředků (Úř. věst. L 105, s. 59), ve znění směrnice Rady 2006/98/ES ze dne 20. listopadu 2006 (Úř. věst. L 363, s. 129, dále jen „směrnice 83/182“) stanoví:

„Pro účely této směrnice se ‚obvyklým bydlištěm‘ rozumí místo, kde určitá osoba žije obvykle, tj. alespoň 185 dnů v každém kalendářním roce, kvůli svým osobním a pracovním vazbám, popřípadě u osoby, která nemá žádné pracovní vazby, kvůli osobním vazbám, z nichž vyplývá úzké spojení mezi dotyčnou osobou a místem, kde žije.

Za obvyklé bydliště osoby, kterou pracovní vazby poutají k jinému místu než vazby osobní a která proto žije střídavě na různých místech nacházejících se ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo, k němuž má osobní vazby, pokud se tam tato osoba pravidelně vrací. [...]“

Směrnice 83/183/EHS

- 4 Obsah čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 83/183/EHS ze dne 28. března 1983 o osvobození od daní, které se vztahuje na trvalý dovoz osobního majetku jednotlivců z členského státu (Úř. věst. L 105, s. 64; Zvl. vyd. 09/01. s. 117), která byla zrušena směrnicí Rady 2009/55/ES ze dne 25. května 2009 o osvobození od daní, které se vztahuje na trvalé přemístění osobního majetku soukromých osob z členského státu (Úř. věst. L 145, s. 36), byl totožný s obsahem čl. 7 odst. 1 směrnice 83/182.

Nařízení č. 1186/2009

- 5 Nařízení č. 1186/2009 zrušilo nařízení Rady (EHS) č. 918/83 ze dne 28. března 1983 o systému Společenství pro osvobození od cla (Úř. věst. L 105, s. 1).
- 6 Body 3 a 4 odůvodnění nařízení č. 1186/2009 zní:
 - „3) [...] zdanění [...] není za některých přesně vymezených okolností, kdy zvláštní podmínky při dovozu zboží nevyžadují uplatnění obvyklých opatření na ochranu hospodářství, odůvodněné.
 - 4) Je žádoucí stanovit, jak je to obvyklé i ve většině právních předpisů z oblasti celnictví, že v takových případech lze dovoz uskutečnit při využití systému pro osvobození zboží od dovozního cla, kterému by za obvyklých podmínek podléhalo.“
- 7 Článek 2 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení zní takto:

„[...] Osobní majetek nesmí povahou ani množstvím svědčit o obchodním záměru“.

8 Článek 3 uvedeného nařízení stanoví:

„Za podmínek stanovených v člancích 4 až 11 je od dovozního cla osvobozen osobní majetek fyzických osob dovážený při přenesení jejich obvyklého místa pobytu na celní území Společenství.“

9 Článek 4 téhož nařízení stanoví:

„Osobní majetek je osvobozen od dovozního cla, jestliže

a) byl, s výjimkou zvláštních případů odůvodněných okolnostmi, v držení dotyčné osoby, a jedná-li se o nespotřebitelné věci, byl užíván v bývalém obvyklém místě pobytu nejméně šest měsíců přede dnem, ke kterému tato osoba ukončila obvyklý pobyt v třetí zemi odesláni;

b) je v novém obvyklém místě pobytu určen ke stejnému účelu užívání“.

[...]“

10 Článek 5 odst. 1 nařízení č. 1186/2009 zní následovně:

„1. Osvobození od dovozního cla mohou využít pouze osoby, které měly obvyklé místo pobytu mimo celní území Společenství nepřetržitě po dobu nejméně dvanácti měsíců.“

11 Podle čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení je osobní majetek osvobozen od dovozního cla, pokud je navržen v celním prohlášení na propuštění do volného oběhu ve lhůtě dvanácti měsíců ode dne, ke kterému osoba zahájila obvyklý pobyt na celním území Evropské unie.

12 Článek 9 uvedeného nařízení stanoví, že osobní majetek lze osvobodit od dovozního cla i tehdy, byl-li v celním prohlášení navržen na propuštění do volného oběhu přede dnem, kdy osoba zahájila obvyklý pobyt na celním území Unie, pokud osoba prohlásí, že zde obvyklý pobyt skutečně zahájí do šesti měsíců.

13 Článek 10 téhož nařízení stanoví, že jestliže dotčená osoba z důvodů vyplývajících z jejího povolání opustila třetí zemi, kde měla obvyklé místo pobytu, a nemá současně obvyklý pobyt na celním území Unie, ale hodlá jej zde později zahájit, mohou příslušné orgány osvobodit od dovozního cla osobní majetek, který tato osoba za tímto účelem dopraví.

14 Článek 11 nařízení č. 1186/2009 poskytuje příslušným orgánům rovněž možnost odchýlit se od některých podmínek uplatnění osvobození od dovozního cla, které je stanoveno v článku 3 téhož nařízení.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Do 1. března 2008 žalobce v původním řízení bydlel a pracoval v Nizozemsku. Od 1. března 2008 do 1. srpna 2011 pracoval v Kataru, kde užíval bydli, které mu poskytl jeho zaměstnavatel. Žalobce v původním řízení měl pracovní i osobní vazby v této třetí zemi. Jeho manželka nadále bydlela a pracovala v Nizozemsku. Manželka ho navštívila šestkrát po dobu celkem 83 dní. Během dotčeného období strávil žalobce v původním řízení 281 dnů mimo území Kataru, během nichž navštívil svou manželku, své plnoleté děti a rodinu v Nizozemsku, a trávil dovolenou v jiných státech.

16 V souvislosti se svým návratem do Nizozemska požádal žalobce v původním řízení, aby mu bylo uděleno povolení k dovozu osobního majetku z Kataru do Unie s osvobozením od cla podle článku 3 nařízení č. 1186/2009. Tuto žádost mu rozhodnutím daňový inspektor zamítl z důvodu, že ke změně

jeho obvyklého místa pobytu v Nizozemsku ve smyslu tohoto článku nedošlo. Po dobu pobytu v Kataru si totiž zachoval obvyklé místo pobytu v tomto členském státě, takže obvyklé místo jeho pobytu se nikdy v této třetí zemi nenacházelo.

- 17 Žalobce v původním řízení podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu k Rechtbank te Haarlem (soud v Haarlemu), který jeho návrhu vyhověl. Daňový inspektor podal proti rozsudku tohoto soudu odvolání k Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu). Tento posledně jmenovaný soud připomněl, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je obvyklým místem pobytu místo, na kterém dotyčná osoba soustředila trvale své zájmy. Dále uvedl, že vzhledem osobním a pracovním vazbám žalobce v původním řízení nebylo možné určit, na kterém místě soustředil své zájmy trvale. Za těchto podmínek bylo podle tohoto soudu nutné upřednostnit osobní vazby, takže během dotčeného období se obvyklé místo pobytu žalobce v původním řízení nacházelo nikoli v Kataru, ale v Nizozemsku.
- 18 Žalobce v původním řízení podal kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu. Poté, co tento soud uvedl, že nařízení č. 1186/2009 neuvádí definici pojmu „obvyklé místo pobytu“, poznamenal, že přístup Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) vyvolává otázku, zda žalobce v původním řízení měl během dotčeného období obvyklé místo pobytu jak v Nizozemsku, tak v Kataru. Zdůraznil, že cíle tohoto nařízení zřejmě nebránily za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, ani existenci obvyklého místa pobytu jak v Nizozemsku, tak i v Kataru, ani uplatnění osvobození od dovozního cla, které je upraveno v článku 3 uvedeného nařízení, jelikož žalobce v původním řízení opustil obvyklé místo pobytu v Kataru a dovezl svůj osobní majetek do Nizozemska.
- 19 V případě, že by nařízení č. 1186/2009 mělo být vykládáno v tom smyslu, že vylučuje možnost dvojího obvyklého místa pobytu, se předkládající soud se táže, která kritéria mají být za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v původním řízení, pro účely použití tohoto nařízení zohledněna za účelem rozhodnutí, které ze dvou míst pobytu musí být považováno za obvyklé místo pobytu. V tomto ohledu se tento soud táže na význam kritérií, která Soudní dvůr formuloval v rozsudcích *Louloudakis* (C-262/99, EU:C:2001:407) a *Alevizos* (C-392/05, EU:C:2007:251) pro určení místa „obvyklého bydliště“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice 83/182 a čl. 6 odst. 1 směrnice 83/183 a zejména přednosti, která byla v rámci tohoto určení přiznána osobním vazbám.
- 20 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Zahrnuje nařízení č. 1186/2009 možnost, že fyzická osoba má obvyklé místo pobytu současně jak v členském státě, tak ve třetí zemi, a pokud tomu tak je, vztahuje se osvobození od dovozního cla, stanovené v článku 3 tohoto nařízení, na osobní majetek, který je do Unie dovezen v souvislosti s opuštěním obvyklého místa pobytu ve třetí zemi touto fyzickou osobou?
- 2) V případě, že nařízení č. 1186/2009 vylučuje dvojí obvyklé místo pobytu a posouzení všech okolností není dostatečné pro určení obvyklého místa pobytu, na základě jakého pravidla nebo jakých kritérií je nutné pro účely použití tohoto nařízení určit, v jaké zemi má dotyčná osoba obvyklé místo pobytu v takovém případě, jako je případ ve věci v původním řízení, ve kterém má dotyčná osoba v třetí zemi jak osobní, tak pracovní vazby a v členském státě má osobní vazby?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 3 nařízení č. 1186/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto článku může mít fyzická osoba současně obvyklé místo pobytu v členském státě i ve třetí zemi. V případě kladné odpovědi si tento soud rovněž klade otázku, zda se osvobození od dovozního cla stanovené v uvedeném článku použije na osobní majetek dovezený do Unie touto fyzickou osobou, jestliže ukončila obvyklé místo pobytu ve třetí zemi.
- 22 Jelikož nařízení č. 1186/2009 neuvádí definici pojmu „obvyklé místo pobytu“ uvedeného v článku 3 tohoto nařízení, je třeba za účelem určení rozsahu působnosti tohoto článku zohlednit jeho znění, kontext a cíle (rozsudek Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, bod 26 a citovaná judikatura).
- 23 Co se týče znění článku 3 nařízení č. 1186/2009, je třeba na jedné straně uvést, že pojem „obvyklé místo pobytu“, je zde použit v jednotném čísle, což spíše potvrzuje, že fyzická osoba může mít ve stejném okamžiku pouze jediné obvyklé místo pobytu. Tento článek na druhé straně podmiňuje uplatnění osvobození od dovozního cla přenesením obvyklého místa pobytu ze třetí země na celní území Unie. Jak uvedl generální advokát v bodě 37 svého stanoviska, použití slovesa „přenést“ předpokládá nezbytně přesun obvyklého místa pobytu z místa nacházejícího se mimo toto území do místa nacházejícího se na tomto území, a brání tak kumulaci obvyklého místa pobytu v členském státě a jiného obvyklého místa pobytu ve třetí zemi během téhož období.
- 24 Co se týče kontextu článku 3 nařízení č. 1186/2009, články 4, 5, 7 a 9 až 11 tohoto nařízení, které se týkají konkrétně podmínek uplatnění osvobození od dovozního cla stanoveného v článku 3 uvedeného nařízení, používají rovněž pojem „obvyklé místo pobytu“ v jednotném čísle. Totéž platí i o ostatních člancích tohoto nařízení, kde se nachází pojem „obvyklé místo pobytu“.
- 25 Kromě toho znění článků 4, 7 a 9 až 11 nařízení č. 1186/2009 potvrzuje výklad pojmu „obvyklé místo pobytu“, podle něhož fyzická osoba může mít ve stejném okamžiku pouze jediné místo obvyklého bydliště. Článek 4 tohoto nařízení předně uvádí, že osvobození je omezeno na osobní majetek, který byl jednak užíván dotyčnou osobou „v bývalém obvyklém místě pobytu“ nejméně šest měsíců přede dnem, ke kterému „ukončila obvyklý pobyt“ v třetí zemi odesláním, a jednak je určen k užívání „v novém obvyklém místě pobytu“. Články 7, 9 a 10 uvedeného nařízení dále odkazují všechny na tentýž sled událostí, během něhož dotyčná osoba opustí nejprve obvyklé místo pobytu ve třetí zemi a poté v druhém sledu zahájí tento pobyt na celním území Unie. Konečně článek 11 nařízení č. 1186/2009 opakuje sloveso „přenést“, které je rovněž použito v článku 3 tohoto nařízení, aby popsal přemístění obvyklého místa pobytu ze třetí země do členského státu.
- 26 Co se týče cílů nařízení č. 1186/2009, bod 3 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že osvobození od cla bylo stanoveno uvedeným nařízením, jelikož „[...] zdanění není za některých přesně vymezených okolností, kdy zvláštní podmínky při dovozu zboží nevyžadují uplatnění obvyklých opatření na ochranu hospodářství, odůvodněné“.
- 27 Z judikatury týkající se druhého bodu odůvodnění nařízení č. 918/83, jehož obsah je totožný s obsahem bodu 3 odůvodnění nařízení č. 1186/2009, vyplývá, že cíle, které unijní normotvůrce sledoval při přijetí tohoto prvně uvedeného nařízení, spočívaly jednak v usnadnění zřízení nového místa pobytu fyzické osoby v dotčeném členském státě a jednak v usnadnění práce celních orgánů členských států (rozsudek Treimanis, C-487/11, EU:C:2012:556, bod 24). Tyto body odůvodnění se použijí na nařízení č. 1186/2009, jelikož tímto nařízením unijní normotvůrce kodifikoval některá ustanovení režimu osvobození od cla, včetně ustanovení nařízení č. 918/83.

- 28 Nelze se domnívat, že výklad, podle něhož fyzická osoba může kumulovat dvě obvyklá místa pobytu ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009, a to jedno v třetí zemi a další v členském státě, je v souladu s cílem spočívajícím v usnadnění zřízení nového místa pobytu v členském státě.
- 29 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 3 nařízení č. 1186/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto článku nemůže mít fyzická osoba současně obvyklé místo pobytu v členském státě i ve třetí zemi. Vzhledem k této odpovědi není třeba se zabývat druhou částí první otázky.

Ke druhé otázce

- 30 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, která kritéria mají být zohledněna pro určení obvyklého místa pobytu ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009 za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, kdy dotyčná osoba má ve třetí zemi osobní a pracovní vazby a v členském státě osobní vazby.
- 31 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury přijaté v různých oblastech unijního práva, musí být za obvyklé místo pobytu považováno místo, kde dotyčná osoba soustředila trvale své zájmy (obdobně viz rozsudky Schäflein v. Komise, 284/87, EU:C:1988:414, bod 9; Ryborg, C-297/89, EU:C:1991:160, bod 19; Louloudakis, C-262/99, EU:C:2001:407, bod 51; Alevizos, C-392/05, EU:C:2007:251, bod 55; I, C-255/13, EU:C:2014:1291, bod 44, a B., C-394/13, EU:C:2014:2199, bod 26).
- 32 Bylo rovněž rozhodnuto, že pro účely určení obvyklého místa pobytu jakožto místa, kde dotyčná osoba soustředí trvale své zájmy, musí být zohledněny všechny relevantní skutečnosti (obdobně viz rozsudky Schäflein v. Komise, 284/87, EU:C:1988:414, bod 10; Ryborg, C-297/89, EU:C:1991:160, bod 20; Louloudakis, C-262/99, EU:C:2001:407, bod 55; Alevizos, C-392/05, EU:C:2007:251, bod 57, jakož i I, C-255/13, EU:C:2014:1291, body 45 a 46).
- 33 V rozsudcích Louloudakis (C-262/99, EU:C:2001:407) a Alevizos (C-392/05, EU:C:2007:251), na jejichž význam se v rámci druhé otázky předkládající soud táže pro účely určení obvyklého místa pobytu ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009, Soudní dvůr uvedl, pokud jde o čl. 7 odst. 1 směrnice 83/182 a čl. 6 odst. 1 směrnice 83/183, že rozhodné skutečnosti, které je třeba zohlednit pro účely určení obvyklého místa pobytu jakožto místa, kde dotyčná osoba trvale soustředí své zájmy, zahrnují zejména fyzickou přítomnost této osoby, členů její rodiny, místo k bydlení, které má k dispozici, místo skutečné školní docházky dětí, místo výkonu pracovní činnosti, umístění majetkových zájmů, místo administrativní vazby s veřejnoprávními orgány a orgány sociální péče, neboť tyto skutečnosti vyjadřují vůli této osoby přiznat místu vazby určitou stabilitu z důvodu nepřetržitosti vyplývající z navykého způsobu života a běžných společenských a pracovních vztahů (rozsudky Louloudakis, C-262/99, EU:C:2001:407, bod 55, a Alevizos, C-392/05, EU:C:2007:251, bod 57).
- 34 Kromě toho Soudní dvůr v těchto rozsudcích uvedl, že pokud celkové posouzení všech rozhodných skutečností neumožní určit místo, kde jsou trvale soustředěny zájmy dotyčné osoby, je za tímto účelem třeba upřednostnit osobní vazby (rozsudky Louloudakis, C-262/99, EU:C:2001:407, bod 53, a Alevizos, C-392/05, EU:C:2007:251, bod 61).
- 35 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda posledně uvedenou úvahu, podle níž musí být upřednostněny osobní vazby, lze přenést na výklad pojmu „obvyklé místo pobytu“ ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009, přičemž Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu), jehož rozsudek je předmětem řízení před předkládajícím soudem, měl za to, že je třeba za okolností, které nastaly v původním řízení, upřednostnit uvedené osobní vazby.

- 36 V tomto ohledu je třeba uvést, že z rozsudků *Louloudakis* (C-262/99, EU:C:2001:407, bod 53) a *Alevizos* (C-392/05, EU:C:2007:251, bod 61) vyplývá, že toto upřednostnění je založeno na výkladu výrazů čl. 7 odst. 1 směrnice 83/182 a čl. 6 odst. 1 směrnice 83/183. Nařízení č. 1186/2009 přitom neobsahuje ustanovení odpovídající těmto ustanovením.
- 37 Je třeba poznamenat, že tyto směrnice se týkají osvobození od daní, které platí v rámci Unie, kdežto toto nařízení se týká osvobození od cla, které se vztahuje na majetek pocházející ze třetí země, který byl dovezen do Unie. Cíl uvedených směrnic se tedy liší od cíle nařízení č. 1186/2009. Z preambule těchto směrnic totiž vyplývá, že jejich hlavním cílem je podporovat výkon volného pohybu jednotlivců uvnitř Unie odstraněním daňových překážek při dovozu osobního majetku nacházejícího se v jiném členském státě do členského státu. Jak vyplývá naproti tomu z bodu 3 odůvodnění tohoto nařízení, cílem tohoto nařízení je přiznat dovozům do Unie zboží pocházejícího ze třetích zemí, které podle čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení nesvědčí svou povahou ani množstvím o obchodním záměru, možnost osvobození od cla, pokud podmínky tohoto dovozu „nevyžadují uplatnění obvyklých opatření na ochranu hospodářství“.
- 38 Za těchto podmínek nelze výklad pojmu „obvyklé bydliště“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice 83/182 a čl. 6 odst. 1 směrnice 83/183, podle něhož v případě, kdy nelze určit místo, kde jsou trvale soustředěny zájmy dotyčné osoby, mají být upřednostněny osobní vazby, přenést na pojem „obvyklé místo pobytu“ ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009.
- 39 Z toho vyplývá, že obvyklé místo pobytu je ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009 nutno chápat jako místo, kde dotyčná osoba soustředila své zájmy trvale. Za účelem určení, zda se toto obvyklé místo pobytu nachází ve třetí zemi, musí být pro účely uplatnění osvobození od cla stanovené v tomto článku 3 zohledněny všechny relevantní skutečnosti, včetně těch, které uvedl Soudní dvůr demonstrativním výčtem v rozsudcích *Louloudakis* (C-262/99, EU:C:2001:407) jakož i *Alevizos* (C-392/05, EU:C:2007:251) a které byly uvedeny v bodě 33 tohoto rozsudku, aniž je třeba upřednostnit osobní vazby.
- 40 V rámci této analýzy je třeba uvést, že nařízení č. 1186/2009 přiznává zvláštní význam délce pobytu dotyčné osoby v dotčené třetí zemi. Článek 5 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že osvobození od cla stanovené v článku 3 uvedeného nařízení mohou využít pouze osoby, které měly obvyklé místo pobytu mimo celní území Unie nepřetržitě po dobu nejméně dvanácti měsíců. Stejně tak Rada pro celní spolupráci, nyní Světová celní organizace (SCO), k níž Unie podala žádost o přistoupení a jejíž žádost byla přijata během roku 2007, uvedla v doporučení ze dne 5. prosince 1962 o uplatňování osvobození od cla v případě movitého majetku dováženého při příležitosti přenesení domicilu, že uplatnění osvobození může být zejména podmíněno tím, že se délka pobytu v zahraničí jeví jako dostatečná.
- 41 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v původním řízení, kdy má dotyčná osoba ve třetí zemi osobní i pracovní vazby a v členském státě má osobní vazby, je třeba pro účely určení, zda se obvyklé místo pobytu dotyčné osoby ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009 nachází ve třetí zemi, přiznat při celkovém posouzení rozhodných skutečností zvláštní význam délce pobytu dotyčné osoby v této třetí zemi.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 3 nařízení Rady (ES) č. 1186/2009 ze dne 16. listopadu 2009 o systému Společenství pro osvobození od cla musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto článku nemůže mít fyzická osoba současně obvyklé místo pobytu v členském státě i ve třetí zemi.**
- 2) **Za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v původním řízení, kdy má dotyčná osoba ve třetí zemi osobní i pracovní vazby a v členském státě má osobní vazby, je třeba pro účely určení, zda se obvyklé místo pobytu dotyčné osoby ve smyslu článku 3 nařízení č. 1186/2009 nachází ve třetí zemi, přiznat při celkovém posouzení rozhodných skutečností zvláštní význam délce pobytu dotyčné osoby v této třetí zemi.**

Podpisy.